

B.N.

BREZMEJNA NAVKREBERLAZENJA

- Predstavitev MO PD Onger Trzin
- Pregled dogodkov v letu 2011
- Zimovanje Pokljuka
- MPT Logarska dolina

V tokratnem B.N.-ju si lahko preberete ...

KDO SMO

Spoznavajte družčino, ki se je v letu 2011 trudila z mnogo aktivnostmi samo zato, da lahko tudi tokrat izdamo Brezmejna navkreberlazenja in si preberite, kateri je njihov najljubši vrh. Oglejte si vse planinske skupine in krožke, ki so namenjeni mladim planincem ter se nam pridružite!

SKOZI 2011

Podajte se v razburljivi svet spominov ter ob zanimivih člankih in fotografijah podoživite mnoge planinske izlete, orientacijska tekmovanja in tekmovanje MiG, vodniški tečaj in tečaj za mladinskega vodnika, čistilno akcijo in še in še. Kliknite na povezave in izvedite še več!

ZIMOVANJE

Kratko, a slastno! Prav nič mrzlo, temveč zasneženo, belo in avantur polno. Preberite si, kako smo se s turnimi smučmi odpravili naokoli, kako smo lovili pobeglega sneženega moža, uživali v čudovitem predavanju iz Himalaje in spoznali marsikaj novega.

MPT 2011

Devet dni v hotelu z nešteto zvezdicami (če je lepo vreme, seveda!). Gorolazenje, plezanje, kolesarjenje, petje, igranje, lov za skritim zakladom, zabavni večeri, igre brez meja, krst, slastne Rezkiine palačinke, poučne in ustvarjalne delavnice ter še marsikaj zanimivega!

BN - Brezmejna navkreberlazenja 2011 je knjižica Mladinskega odseka PD Onger Trzin, v kateri je zbran kratek pregled aktivnosti MO in njenih članov v letu 2011.

Članke so prispevali srečneži, ki so sedeli v prvi vrsti in so vsebino knjižice doživeli na lastni koži, **fotografije** pa Boštjan Kralj, Urša Košir, Tomaž Kocman, Staša Matjaž, Emil Pevec, Polona Podbevšek, Miha Pavšek, Irena Mučibabić, Biserka Čičerov, Matej Ogorevc in Tine Pokorn.

Trzin, junij 2012

UVODNA BESEDA NAČELNICE

Polona Podbevšek

Dragi BNjegovci!

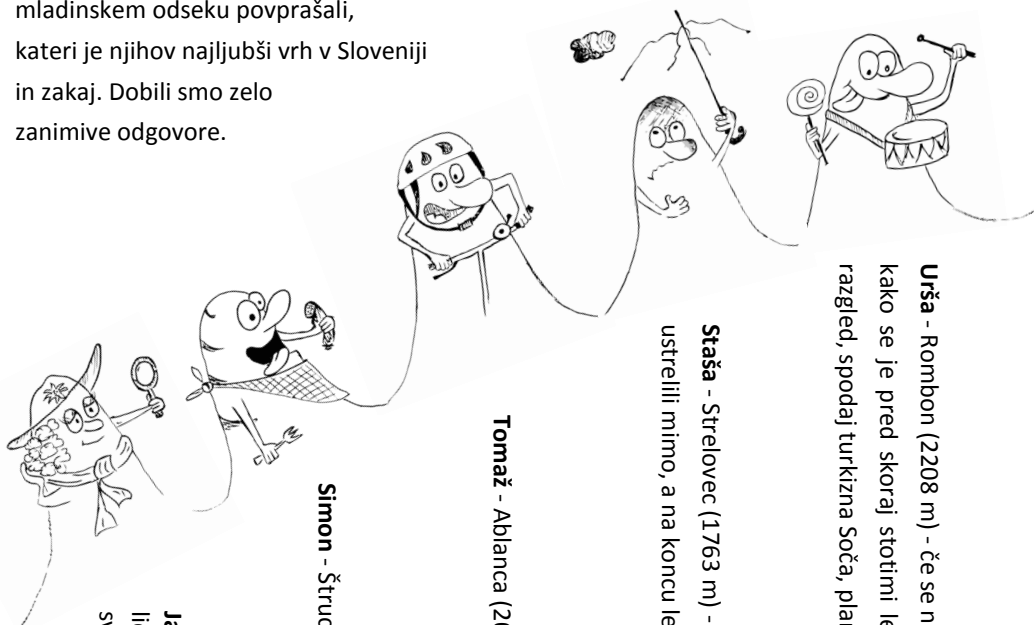
Je že res, da človek nekaj resnično pogreša šele takrat, ko tega več nima. In lahko si odgovorite kar sami, kako se trenutno počutim, ko moji ljubi gojzarji že več kot pol leta samevajo v domači omari. In prav BN, oziroma uradno Brezmejna navkreberlazenja 2011, prinesejo na plano vse spomine in dogodivščine v lanskem letu – ne le mojih, temveč tudi vaših gojzarjev, da človek že sredi zime črta dneve na koledarju, kdaj bomo lahko spet skupaj kam pobegnili.

Do takrat pa naj bo dovolj obujanje spominov po prehojenih poteh, osvojenih vrhovih, zadovoljstvu na vrhu, novih prijateljstvih spletenih na planinskih stezah, nasmehih, veselju, pesmi, soncu in tistem nekaj, kar nas vedno znova vleče nazaj.

V letošnjem letu pa vam želim čim več varnih vzponov...in če vam ni odveč – vzemite še moje gojzarje (vsaj v mislih) kdaj s seboj na potep 😊

NAŠI NAJLJUBŠI ...

Tokrat smo naše aktivne planince v mladinskem odseku povprašali, kateri je njihov najljubši vrh v Sloveniji in zakaj. Dobili smo zelo zanimive odgovore.

Urša - Rombon (2208 m) - če se nanj povzpne iz Kluž, lahko podoživljamo, kako se je pred skoraj stotimi leti tam dogajal ROMpompom. Vse ostalo, razgled, spodaj turkizna Soča, planinsko cvetje, je kot BONbon.

Staša - Strelovec (1763 m) - ker smo med iskanjem vrha večkrat ustrelili mimo, a na koncu le zadeli v polno!

Tomaž - Abianca (2004 m) - ker se rima na balanca.

Simon - Štruca (2457 m) - ker sta s salamo najboljši par.

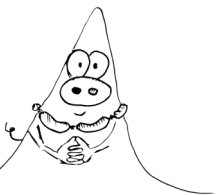
Jaka - Škrlatica (2740 m) - ker moja rdeča lica in razgredo čelo ob večeru nagradi s svojim prelepim zarudelim licem.

Matevž - Mrzla gora (2203 m) - ker ti tudi poleti pri vzponu nanjo ni nikoli vroče.

Boštjan - Jalovec (2645 m) - ko se usedem na vrh, vem, da pohod ni bil "jalov".

Polona - Svinjak (1653 m) - ker na njegov vrh vodi svinjsko strma pot, a je zato razgled na vrhu svinjsko čudovit.

Špela - Podvodni Triglav (-39,6 m) - hej, niso vse gore v gorah ;)

PS KOMARČKI

Matevž Peternel

Živjo, imenujemo se Komarčki, planinska skupina za osnovnošolce od prvega razreda naprej. Krožek poteka vsak teden na Osnovni šoli Trzin. Na njem se učimo vseh veščin, potrebnih v gorah. Od poznavanja rastlin in živali do prve pomoči in orientacije.

Znanje pridobivamo skozi različne igrice, kvize, delavnice in druge zabavne načine učenja. Če nas kdaj presenetite z obiskom, nas boste prav gotovo zalotili pri petju ali igri. Ker pa seveda teorija včasih ni zadosti, pridobljeno znanje tudi uporabljamo. Na sončne vikende se s krožkom radi odpravimo v gore, kjer spoznamo hribolazenje še praktično. Vesel sem, da ste nas spoznali in vam želim samo še lep dan. Adijo!

PS BOSE KOZE

Špela Kralj

Planinska skupina Bose koze se od septembra dalje dobiva vsako sredo ob 17ih v geografski učilnici na OŠ Trzin, vodiva jo Jaka Peternel in moja Malenkost, Špela Kralj. Obiskujejo jo štirje člani Taja Pezdir, Jan Jovan, Tim Krašovec in Filip Pavšek. Jeseni smo se udeležili regijskega

tekmovanja Mladina in gore, kar je bilo prvo tekmovanje za naše Bose koze, midva z Jako pa sva se prvič znašla v vlogi mentorja ekipe. Kljub temu smo dosegli odlično 16. mesto. V novembru smo se odpravili še na planinsko orientacijsko tekmovanje Dolenjsko-Gorenjske lige v Sostrem ob Ljubljani in osvojili 2. mesto.

V hladnem delu leta smo v učilnici osvajali znanja prve pomoči, opreme, vozlanja vozlov, uporabe lavinske žolne, branja zemljevida, hoje po azimutu, vremenoslovja, zgodovine planinstva, pa še kaj bi se našlo. Na obisku smo imeli tudi dva gosta, predsednika društva Emila Pevca, s katerim smo spoznavali vzgibe za planinstvo nekoč in danes ter Mateja Ogorevca, vodnika iz PD Domžale, s katerim smo se podali na Onger na mini orientacijo.

Za tople dneve, ki so pred nami, si želimo čim več krožkov na prostem, prijetnih sredinih popoldnevov in še kakšnega novega člana :)

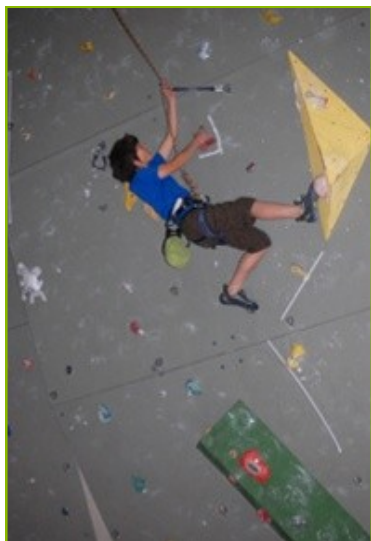
PS PLANKTON

Nataša Braunsberger

Planinska skupina Plankton smo dijaki in študentje, ki se vsak drugi četrtek v mesecu dobimo v naši planinski hišici in uživamo v medsebojnem druženju. Seveda se tudi potrudimo, da na zabaven način ponovimo naše znanje o gorah in se (vsaj nekateri

od nas ;)) tudi kaj novega naučimo. Včasih si ogledamo kakšen film ali fotografije s potovanj, kdaj pa kdaj igramo družabne igre s planinsko tematiko, spet drugič pa jo mahnemo kar na teren in podnevi ali ponoči skupaj raziskujemo bližnjo okolico. Skratka - nikoli nam ni dolgčas, zato ste vabljeni, da se nam pridružite!

ŠPORTNO PLEZANJE

Emil Pevec

Redna vadba športnega plezanja pri plezalnem krožku, ki ga je do poletja vodila Katja Pirc sama, z novim šolskim letom pa se ji je pridružil še Ivan Mikić, predstavlja prvo stopničko pri učenju premagovanja ovir v vertikali. In najbolj pogumni so se tudi letos spoprijeli s smermi v Zahodni ligi - to je prvenstvo mladih plezalcev, na katerem sodelujemo že več let.

V letu 2011 so bile na vrsti (žal le) štiri tekme na umetnih plezalnih stenah (januar: Ljubljana Šentvid /hitrost/; marec: Radovljica /balvani/ in Jesenice /hitrost/; maj: Šenčur /težavnost/). Skupno 380 plezalcev na vseh štirih tekmah je bilo za organizatorje pozitivno presenečenje, za trenerje in vodstva klubov pa zagotovilo za porast zanimanja in kvalitete mladinskega plezanja v Sloveniji.

Kako so se na tekmah odrezali naši člani? Glede na pogoje treniranja – solidno! Tekmovali smo le v dveh kategorijah (starejši cicibani in starejše cicibanke).

V kategoriji "starejši cicibani" se je med 50 sodelujočimi na tekmah na končno 14. mesto uvrstil Tim Krašovec (74 točk/4 tekme), 23. mesto je zasedel Aljaž Pušnik (39 točk/3 tekme), 40. mesto pa Jan Jovan (7 točk/1 tekma).

V kategoriji "starejše cicibanke" je sodelovalo na tekmah 51 tekmovalk. Na 30. mestu je pristala Tjaša Jankovič (26 točk/2 tekmi), 39. mesto je zasedla Nina Rems (8 točk/2 tekmi), 46. je bila Pia Pavlič (4 točke/1 tekma). Na eni od tekem je sodelovala tudi Taja Pezdir.

Žal smo še "prekratki" za kakšno uvrstitev med deseterico - najboljša rezultata sta pri fantih dosegla Tim Krašovec na zadnji tekmi (13. mesto) ter Aljaž Pušnik na prvi tekmi (15. mesto). Pri dekletih je nekako odstopala uvrstitev Tjaše Jankovič na tretji tekmi (16. mesto), drugo najboljšo uvrstitev pa je prispevala na prvi tekmi Nina Rems (25. mesto). To mesto je dosegla tudi Tjaša Jankovič na drugi tekmi.

Glavni problem teh uvrstitev se je izpostavil po 1. tekmi Zahodne lige v letu 2012. Trenerji so se končno oglasili, da ni prav, da "prva mesta poberejo" licencirani tekmovalci, ki imajo tudi svoja tekmovanja – nelicencirani športni plezalci, kar so tudi naši plezalci pa zaradi njih običajno sploh ne morejo napredovati iz kvalifikacijske smeri (smeri so pretežke). Upajmo, da se bo ta problem razrešil (tudi v prid našim otrokom!).

Nastopali smo tudi na državnem šolskem tekmovanju, pa obiskali plezališče Preddvor ...

Želimo si, da bi čim več otrok želelo spoznati športno plezanje, se ukvarjati z njim, z njim živeti.

Želimo si, da bi OŠ Trzin našla posluh za nas in našla še kakšen dodaten termin za treninge.

Želimo si, da bi v Trzinu uspeli zgraditi predvideno športno dvorano z veliko plezalno steno, na kateri bi lahko organizirali tudi tekmovanja za mlade plezalce.

Želimo si, da v naslednjem šolskem letu še bolj napredujemo!

PRIDRUŽITE SE NAM!

V letu 2012 Planinsko društvo Onger Trzin s svojimi odseki organizira mnogo zanimivih dejavnosti!

Obiščite nas na katerem izmed **planinskih in plezalnih krožkov**, ki jih izvajamo, če pa ste zanje že preveliki, lahko stiskate pesti za dobro uvrstitev na **tekmovanju Mladina in gore, orientacijskih tekmovanjih** in **tekma v plezanju**.

Pridružite se nam lahko na **planinskih izletih in turah** na Veliko planino, Šumberk, Dovško babo, Bevkov vrh, Porezen, Kum, Košutico, Raduho, Lepo špičje, Obzovo (Krk), Kukovo špico, Polhograjsko Goro, Kolovrat, Stolpnik, Plački vrh, Cicelj in še mnogo drugih.

Osnovnošolci se nam lahko pridružite na že **26. mladinskem planinskem taboru**, tokrat v Završnici.

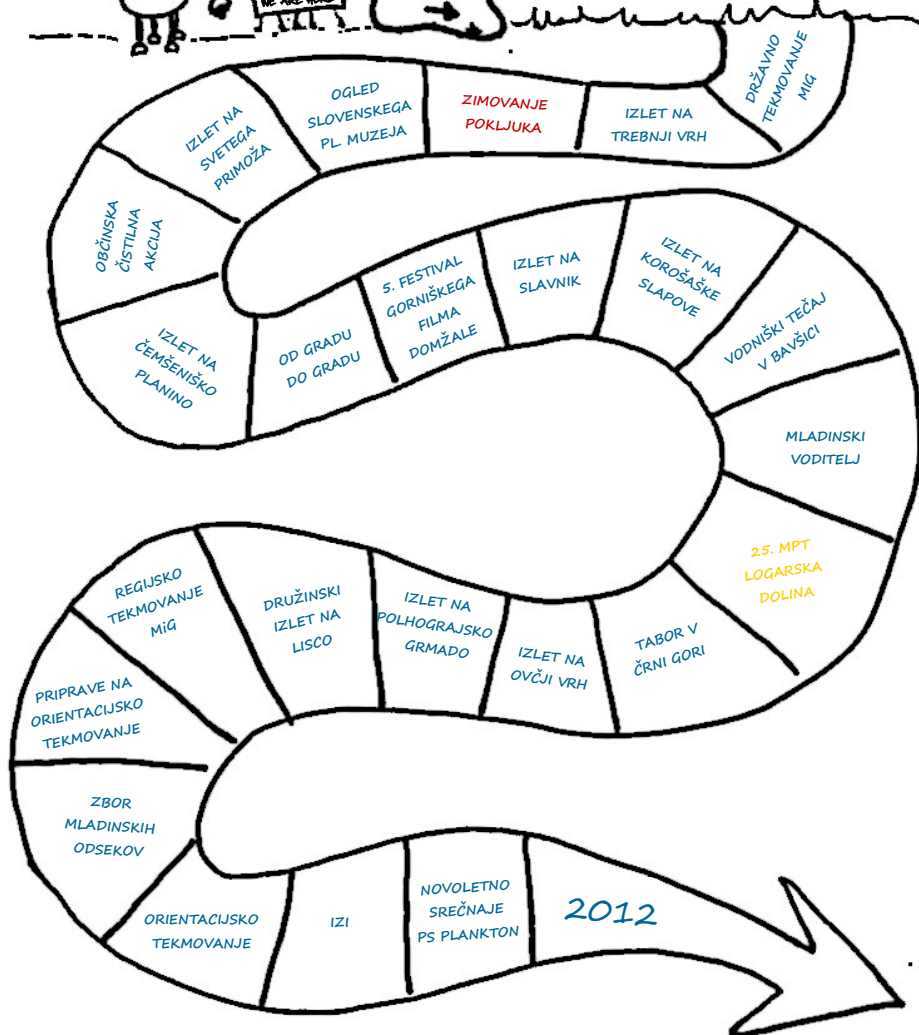
Poleti se z nami odpravite na **turno kolesarsko turo**, pozimi pa na **turno smučarsko odpravo**. Ne pozabimo pa še na **planinske in gorniške filme** in **zanimiva predavanja**.

In še kaj bi se našlo! Redno spremljaj spletno stran **onger.org**, da česa ne zamudiš!

SKOZI LETO

2011

2012

DRŽAVNO TEKMOVANJE MLADINA IN GORE

Špela Marolt

Državno tekmovanje Mladina in gore je tokrat potekalo v Gorici pri Slivnici v bližini Celja.

Prvi del tekmovanja je potekal v učilnicah OŠ Gorica pri Slivnici, kjer smo pisali teste z različnih področij planinstva. Po pisnem delu tekmovanja smo dosegle 6. mesto in se uvrstile v veliki finale. Ob razglasitvi smo bile zelo vesele, saj nismo pričakovale tako visoke uvrstitve.

V finalu se je pomerilo sedem najboljših ekip. Bilo je 10 vprašanj in potekala so pred publiko v obliki kviza. Nekaj vprašanj je bilo potrebno rešiti praktično, npr. pravilni bočni položaj ponesrečenca, ki diha in je nezavesten.

Skozi celotni finale so bile ekipe zelo izenačene. Naša ekipa je na koncu dosegla odlično 5. mesto. Prejele smo priznanja in praktične nagrade.

IZLET NA TREBNJI VRH

Taja Pezdir

V soboto, 22. januarja, smo se odpravili na Trebnji vrh. Najprej smo se z avtobusom odpeljali do Ljubljane, potem pa z vlakom do Trebnjega. Na vlaku smo dobili listke z vprašanji, ki smo jih rešili. Po cesti smo hodili, dokler nismo prišli do mostu, ki je peljal čez avtocesto. Nato nas je čakalo veliko stopnic. Kmalu smo prišli do jame. Ko smo si jo ogledali, smo ugotovili, da so v njej netopirji. Jama je bila zelo ozka, imenovala se je Velika jama. Čez nekaj časa smo prišli še do ene jame, ta se je imenovala Mala jama. Na žalost si je nismo ogledali. Na vrhu je bila samo vpisna knjiga. Ogledali pa smo si 15. poldnevnik. Tam smo imeli glavno malico. Potem smo se spustili v dolino. Vsaj eno uro smo čakali na postaji za vlak. Medtem smo pregledali listke z vprašanji, za katere smo dobili mandarine. Višje mesto kot smo osvojili, več mandarin smo dobili. Tudi veliko igric smo se šli. Potem smo se odpeljali domov.

OGLED SLOVENSKEGA PLANINSKEGA MUZEJA

Staša Matjaž

V mesecu marcu smo se podali na kulturno obarvan izlet v samo osrčje zgodovine planinstva. Obiskali smo Slovenski planinski muzej, kjer smo si ogledali tudi stalno razstavo z naslovom »Pot je zgodba – zgodba je pot«, po kateri se lahko tokrat podate v obliki igre.

ZAČETEK

Gore me kličejo:

Sodoben človek hodi v gore zaradi gibanja in sprostitve v neokrnjeni naravi.

Sem član planinske organizacije:

Včlanil si se v planinsko organizacijo,
zato lahko mečeš še enkrat!
Članstvo v planinski organizaciji
je vrednota samo po sebi,
prostovoljno delovanje pa izraz
spoštovanja in poguma.

Če se zgodi nesreča:

Pomagaš ponesrečencu. Mečeš še enkrat!

Varni gorniki bomo postali s
preudarnostjo, veliko učenja in
gibanja po raznovrstnem terenu.

Pripravljam se na pot:

Ker si se na pot uspešno pripravil,
greš lahko eno polje naprej.

Dobra priprava zagotavlja vsaj
polovico uspešnega izleta!

Izbiram cilj in pot:

Izberi pot,
ki si ji doraše!

Ustavil se bom v planinski koči:

Enkrat ne mečeš!

Veselo razpoloženje je zaželeno, vendar to ne pomeni veseljačenja, ki bi motilo ostale obiskovalce v planinskih postojankah (Častni kodeks slovenskih planincev).

KONEC

Gore puščajo sledi:

Naj ostanejo gore vedno svetišče tistih, ki iščejo sonce.

Prispel sem na vrh:

Malo postaneš na vrhu in si odpočiješ.

Enkrat ne mečeš.

Osvojitev vrha je vmesni cilj, končni pa je varna vrnitev domov.

Kot alpinist obiskujem domače in tuje stene in vrhove:

Počasi se daleč pride, zato enkrat ne mečeš.

Alpinist je človek, ki išče težave in je srečen, če jih najde in premaga.

V gore grem z vodnikom:

Za varno napredovanje je potrebno nekaj časa, enkrat ne mečeš.

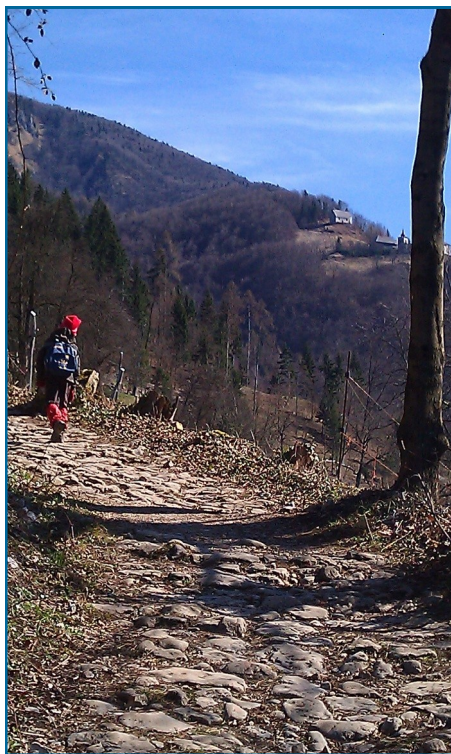
Najpomembnejši cilj vodnikov v gorah je skrb za varnost vodenega, zase in za gorsko naravo.

Hodim po gorskem svetu in ga spoznavam:

Odpočij si in se naužij gorskega sveta.

Enkrat ne mečeš!

V gorah smo gostje čudovite, a občutljive narave, ki naj po našem obisku taka tudi ostane.

IZLET NA SVETEGA PRIMOŽA

Boštjan Kralj

V izdihljajih koledarske zime smo se mladi trzinski planinci odpravili na Sv. Primoža nad Stahovico. Sončno vreme je napovedovalo pričetek pomladi in že na začetku poti smo občudovali številne zvončke, trobentice in teloh. Urno jo mahnemo naprej. Najprej po makadamski cesti, ki se zoži na kolovoz. Hitro pridemo do zaselka Prapretno. Na hitro se ustavimo in popijemo topel čaj, da bomo lažje prišli do cilja. Kot bi mignil smo prišli do razpotja. Ena pot pelje do cerkvice Sv. Primoža, druga pa mimo

Pasjih peči na Malo planino in naprej na Veliko planino. Malce nas srbijo podplati, da bi jo mahnili kar na Veliko planino... mogoče kdaj drugič. Še nekaj korakov in že smo pri Sv. Primožu. Sledi zaslužena malica in čaj, za vodnike pa težko pričakovana kavica. Toplo sonce nas je lepo grelo in kar težko smo se odpravili v dolino. Pred odhodom na hitro pokukamo še v cerkvico in že nas noge odpeljejo v dolino.

OBČINSKA ČISTILNA AKCIJA

Emil Pevec

V soboto, 26. marca 2011, je občina Trzin s pomočjo društev, ki delujejo na področju občine, organizirala občinsko čistilno akcijo - že trinajsto po vrsti. Akcija je potekala v okviru vseslovenskega "Dneva za spremembe", ki so ga na občini preimenovali v "Dan za spremembe Trzin 2011".

Ob 9. uri se nas je pred planinsko hišico zbralo nekaj (14) prostovoljcev v spremstvu "cicibanskega odseka". Počistili smo svoja tradicionalna mesta (vhodi v športno cono, okolica izvira Gvajšek, po poteh v smeri "Bele ceste", okolica Frnihtovega bajerja ...).

Opazili smo, da onesnaževalce "najbolj navdušuje" okolica Bele ceste. Zahodno od nje bi bilo smiselno organizirati akcijo komunalnega podjetja Prodnik.

Se vidimo na naslednji
čistilni akciji?

Pričakujemo vas.

IZLET NA ČEMŠENIŠKO PLANINO

Emil Pevec

Prvotno načrtovan izlet na Goro Oljko smo zamenjali z vzponom na Čemšeniško planino, ki jo nekateri imenujejo tudi Velika planina. Drugi

najvišji vrh Zasavskega hribovja, na katerega ne pripelje javnemu prometu dostopna cesta (v Zasavju je to, da na vrhu ne vidiš avtomobilov, že pravi čudež), je bil za marsikoga pravo odkritje.

Izleta se je udeležilo 24 udeležencev; tokrat dobesedno od najmlajših do (naj) starejših.

Vzpon smo začeli na Prvinah (870 m). Pogumno smo vzeli pot pod noge. Na bližnjih travnikih so nas pozdravljali žafrani, v gozdu "kronce". Zgodnjepomladansko sonce je prijetno grelo. Idila.

Glede na to, da je bilo z nami precej "kratkih nožic", smo bili zadovoljni, da smo bili v eni uri že pri domu na Čemšeniški planini (1120 m). Po izdatnem postanku, "polnjenju baterij", smo se odpravili še na najvišji Črni vrh (1205 m).

Sestop smo opravili v dveh skupinah; druga, Mihova, si je "privoščila" še raziskovanje južnih travnatih pobočij nad Čemšenikom.

Izlet je minil v prijetnem vzdušju. Pa tudi na Trojanah so nas bili veseli, saj smo pokupili znatno količino krofov.

NA ČEMŠENIŠKO PLANINO

Filip Pavšek

V soboto, 2. aprila, smo se odpravili na Čemšeniško planino. Od Trzina smo se pripeljali do Trojan. Do koče smo hodili približno eno uro. Pri koči smo imeli

glavni počitek (malica). Tam smo podirali keglje na poseben način. Nato smo se odpravili na vrh Čemšeniške planine (Črni vrh). Zgoraj smo se razdelili na dve skupini. Nekaj jih je šlo z mojim očetom, nekaj pa po isti poti nazaj. Ker je moj oči nekaj zamešal, smo namesto naokrog, prišli nazaj do koče. Ko smo prišli dol, smo se le še odpeljali domov.

OD GRADU DO GRADU

Jan Jovan

Šli smo na izlet na pet vrhov. Na Rašico (641m), Debeli vrh (594m), Magarovnik (402m), Marin vrh (408m) in Mengeško kočo. Začeli smo pri gradu Jable. Hodili smo šest ur. Na Rašici smo šli na stolp, od koder smo videli veliko vrhov. Vrhovi, ki smo jih osvojili, so bili skoraj vsi

neopazni. Vso pot so nas vodile markacije. Nekatere so bile čisto napačne. Ko smo bili na vrhu Mengeške koče, smo si privoščili sladoled. Na poti navzdol smo si ogledali ostanke gradu in križ, ki se ga vidi z mengeškega pokopališča. Na izletu nas je bilo osem. Bilo je lepo vreme in vroče.

OBISK OTROŠKEGA PROGRAMA NA 5. FESTIVALU GORNIŠKEGA FILMA V DOMŽALAH

Irena Mučibabić

5. mednarodni
5. festival gorniškega filma Domžale
5th International Mountain Film Festival Domžale

5. mednarodni festival gorniškega filma Domžale je bil v ... Domžalah. Ne, narobe. Bil je v Ljubljani, v Cankarjevem domu.

Ker sva z možem zaradi majhnih otrok "prešpricala" program za odrasle, smo bili toliko bolj veseli nedeljskega programa za otroke. Škoda, da je bil dan lep, saj bi ob dežju z manj slabe vesti, da zabijamo lep dan med zidovi, odšli v ljubljanski hram kulture. Večja dva sta z očijem obiskala filmski del programa. Risanke so zakon; zmagovalka po njihovi izbiri pa sta bila Maša in medved. Midve z mlajšo, ki takrat še ni imela "zicledra", sva tačas z vozičkom raziskovali ljubljanske ulice in se nato v CD prepustili prijaznemu "liftboyu", ki naju je izgubljeni v veselju, pardon, veliki zgradbi,

pripeljal na pravo prizorišče, kjer smo potem bosopetkali po različnih podlagah. Naj razložim; organizatorji so na hodniku pripravili stezo, kjer smo lahko bosih nog preizkusili, kaj občutimo, če hodimo po kamenju, pesku, senu... Za naše tri trzinske

"pastirčke", ki včasih do hladne jeseni čevlje najraje pozabijo doma, je bila izkušnja vseeno zelo zanimiva, saj so se podlage hitro spreminjale, pa še z zavezanimi očmi smo šli lahko čez, za mestne noge in nogice pa je bilo doživetje zagotovo še bolj neobičajno.

Sledil je voden ogled ilustracij planinskih pripovedk; namenjen tistim, ki že pridno poslušajo, zato sem z najmlajšo ostala v varnem ozadju.

Za konec nas je čakala še ustvarjalna delavnica s kamni. Pridno smo vlekli s seboj tri večje kamne, saj nas je navodilo, naj s seboj prinesemo kamen, napeljalo na misli, da ga bomo verjetno poslikali. Izkazalo se je, da bi bilo bolje, če bi prinesli s seboj košarico manjših kamenčkov, ki bi nam prišli prav pri ustvarjanju kamnite figure na plutovinasti podlagi. Tako so nepopolna navodila poskrbela za presenečenje. Še sreča, da je bilo tam kamenčkov dovolj za trajno izposojlo in smo svoje kamnite velikane lahko odnesli domov.

To je bil naš prvi festival gorniškega filma, ki smo se ga udeležili družinsko. Upamo, da nas tudi drugo leto čaka zanimiv otroški program. Takrat bodo otroci že vsi "veliki" in se bomo z veseljem udeležili celotnega dogajanja za otroke.

IZLET NA SLAVNIK

Miha Pavšek

Izlet na Slavnik je bil en fletn izlet z 20 udeleženci (od tega pol otrok) in enim vodnikom, ki smo ga ves dan iskali za pritožbe pa ga (na srečo) nismo našli.

Zato pa pomlad, sonce, burjo (večkrat!) in vetrovne krošnje oz. veje, narcise,

prav nič tečne ženske in še manj zoprne moške, bukve, gabre, morje, brin (in njegove jagode), lastovičarje, škraplje, kali, korce, vrtiljak, smeh, šoje, proste

plezalce, gradove, pridne otroke in na koncu še grajsko kavo!

Na vrhu smo bili točno opoldne, v Podgorju pa ob 15h. Nato smo naskočili črnokalski grad z zadnje, to je od zgornje strani in si ogledali plezalce (-ke) ter morje še od bližje. Najbližje pa smo mu bili na koncu na socerbski kavi.

V glavah in pri srcu pa nam je bilo najlepše, ko smo se proti večeru vrnili v hladen, oblačen in vetroven Trzin :-)

IZLET NA KOROŠAŠKE SLAPOVE

Korošaški slapovi so manj poznani ali celo nepoznani, čeprav ležijo le nekaj kilometrov severno od Kamnika pri vasi Klemenčevo. Najlepši so sicer po deževnih dneh, ko pritok Bistričice, potok Korošak, napolni svojo strugo, mi pa smo jih obiskali 20. maja 2011 v okviru »Tedna za zdravje v Trzinu« pod vodstvom Boštjana Kralja.

VODNIŠKI TEČAJ V BAVŠICI

Polona Podbevšek

Kljub naslovu, naj vas le ta ne zavede – vodniški tečaj je več kot le dvanajst dni, ki jih skupaj z ostalimi tečajniki preživite v Bavšici, saj se moraš na

tečaj dobro pripraviti, po samem tečaju pa sledijo še pripravniške ture. S Stašo sva se same priprave lotili z velikim strahospoštovanjem ter tako lansko pomlad in začetek poletja večino prostih vikendov preživeli v hribih. Da se nekdo lahko prijavi na vodniški tečaj, mora namreč opraviti deset tur nad gozdno mejo, deset zahtevnih oziroma zelo zahtevnih tur ter tri ture v vlogi pomočnika vodnika. Prav tako pa je bilo potrebno obnoviti in nadgraditi najino znanje Planinske šole, saj na sprejemnem izpitu, ki poteka v mesecu maju, poleg kondicijske pripravljenosti preverjajo tudi teoretično znanje ter izdelovanje vozlov. S Stašo sva kljub pripravam z veliko nestrpnostjo pričakovali 25. junij, ko sva se opravili v Bavšico. K sreči je bila začetna nervoza v dobri družbi ostalih tečajnikov in prijaznih vodnikov hitro pozabljena in učenje se je lahko pričelo.

Vodniški tečaj je bil sestavljen iz predavanj, poučnih delavnic na terenu in tur. Iz vsakega sklopa predavanj smo pisali test (skupaj več kot 10). Dvakrat smo obiskali plezališče v Bavšici. Prvič smo se učili izdelovati vodoravno in navpično vravno ograjo, zabijati kline, izdelovati sidrišče in kako se spuščati preko stene na različne načine (z osmico, reverzom, ...). Drugič pa smo šli po ferati ter se nato spustili po žičnici.

Obiskali smo tudi plezališče v Kal-Koritnici, kjer smo vse skupaj še enkrat ponovili - le spusti preko stene so bili še nekoliko bolj adrenalinski. Preizkusili smo se tudi v

plezanju ter imeli praktično nalogo iz prve pomoči. Dan pa smo zaključili še s prečanjem mrzle Koritnice. V sklopu tečaja pa seveda nismo pozabili tudi na orientacijo, kjer smo v okviru praktične naloge dobili podatke (azimut) za določene točke, ki smo jih morali nato poiskati. Na predavanjih smo poslušali še o temah, pomembnih za naše nadaljnje delo: o planinskih poteh, o osebni in tehnični opremi, treningu, vplivu gora na človeka, psihologiji vodenja, metodiki dela, bivakiranju in taborjenju, pa o vremenu, orientaciji, GPS napravah, prvi pomoči, pripravi na turo (razpis, prerez poti, vetrnica, časovnica, analiza ture), nevarnostih v gorah ter o

gorskem reševanju.

Ob lepem vremenu je bilo včasih kar težko toliko časa preživeti v učilnici, tako da so nam še kako prav prišli dnevi, ki smo jih namenili planinskim izletom. V okviru tečaja smo izvedli tri ture »od začetka do konca«, torej od uradnega

razpisa izleta, izvedbe ture do njene analize. Na turah smo se tečajniki menjavali v vodenju, inštruktorji pa so nas pri tem nadzorovali. Skupaj smo osvojili Bavh in Krnico, izpitna tura pa je bila na Malo Mojstrovko po Hanzovi poti.

Seveda pa vodniški tečaj ni samo učenje, ampak pridejo na vrsto tudi bolj sproščeni trenutki. Tako niso bili redki večeri ob tabornem ognju in kitari, prav tako ne igranje odbojke in obiski Bovca, da kavic po kosilu v prijetni senci sploh ne omenjam 😊.

Po uspešno opravljenem tečaju sva s Stašo postali vodnici pripravni ter začeli posledično tudi uradno preganjati otroke po hribih 😊. Staša pa je bila še toliko bolj pridna in je že opravila vseh pet pripravniških tur ter s tem uradno zaključila z vodniškim tečajem in postala vodnica Planinske zveze Slovenije A-kategorije.

MLADINSKI VODITELJ

Špela Kralj

Neke deževne sobote v juliju smo se trije Trzinci (Jaka in Matevž Peternel ter Špela Kralj) že zgodaj zjutraj odpravili proti glavni avtobusni postaji v Ljubljani.

Vedeli smo, kam gremo – v Planinsko učno središče Bavšica (PUS), kaj nas čaka tam pa smo si predstavljali še zelo nejasno.

Že na avtobusni postaji v Ljubljani smo po velikem planinskem nahrbtniku in potovalki prepoznali še enega izmed tečajnikov.

Štiri in pol urna vožnja do Bovca je ob spoznavanju in igri taroka minila kot bi trenil.

Med postankom avtobusa na Vršiču nas je premrazilo do kosti, preučili smo tudi vso ponudbo lokalnih spominčkov in razglednic ter podobne krame, ki se ji posvečaš samo takrat, ko imaš zareees preveč časa.

Ko se nas je vseh 29 tečajnikov nastanilo v prijetni stavbi učnega središča, so sledile spoznavne igre ter petje ob kitari, s katerim smo prijetno začeli 9-dnevni seminar.

Prva tura – in mnogo ostalega

Zvečer smo že imeli pripravo na prvo turo. Naš cilj je bil bližnji vrh Kanja (1846 m). Glave so nam napolnili negotovost in cel kup vprašanj. Kakšni so tukaj hribi? Kakšni so vodniki? Saj ne bomo tekli v klanec, kajne?

Vse skrbi so bile odveč: hribi so se izkazali za čudovite in ne dosti drugačne, kot jih poznamo, vodniki za navadne ljudi, ki se znajo smejati, tura pa za prijeten obisk gora, kakršne vsi poznamo.

Dnevi so bežali mimo nas tako hitro, da skoraj nismo opazili, kdaj se je končal eden in pričel drugi. Zvrstila so se številna predavanja iz Planinske šole, družabnosti, vodenja, komunikacije in delovanja v skupini. Pomerili smo se v orientacijskem tekmovanju, lovu na skriti zaklad, odšli bivakirat in se urili na planinskem poligonu. Tu smo, nekateri tudi prvič, spoznavali osnove plezanja, gibanja po ferati in spuščanja ob vrvi.

Proste trenutke smo izkoristili za igro odbojke in freezball-a (igra s frizbijem) za PUS-om, ob slabem vremenu pa za skupinsko masažo, igre s kartami ali kaj drugega v družabni sobi – podmornici. Do konca tedna smo izpeljali še dve turi, na Rombon ter izpitno turo na Plešivec.

Na Plešivec

Zadnjo, izpitno turo, na kateri so ocenjevali tudi naše vodniške sposobnosti, smo opravili v soboto. Naš cilj je bil Plešivec (2168 m), zadnji vrh na severovzhodu mogočne Loške stene.

Kot inštruktor in zunanji ocenjevalec se nam je pridružil Sandi Kelnerič, ki ga mnogi poznate z našega letošnjega mladinskega planinskega tabora ali z zimovanja.

V štirih manjših skupinah smo se podali proti vrhu in izmenjaje vodili kolono. Po čudoviti poti čez planino Balo in številne ledeniške krnice smo nadaljevali do vrha.

Tam se nam je odprl veličasten razgled na Mangart, Jalovec in Viš ter njihove sosednje gore, na greben Loške stene in na Pelce na drugi strani doline. Vračali smo se po sprva travnatem, nato skalnatem brezpotju, po katerem nas je zanesljivo vodil Sandi.

Na koncu ...

Teden pod objemom gora je odbrzel mimo nas. Teh devet dni je minilo neverjetno hitro, spoznali smo mlade iz cele Slovenije in z njimi stkali resnične prijateljske vezi. Komaj smo se ločili, pa že načrtujemo nove skupne obiske gora in se veselimo jesenskega srečanja vseh mladinskih voditeljev.

Na koncu velja zahvala našemu PD Onger Trzin, ki nam je to izobraževanje omogočilo. Vsi trije verjamemo, da bomo zaupanje upravičili z aktivnim in kvalitetnim delom z našimi najmlajšimi planinci. In seveda upamo, da se še kdo od aktivnih »mladincev« odloči zaviti na predstavljeno pot!

TABOR V ČRNI GORI

Matevž Peternel

*Dobro jutro, dobro jutro,
radni narod Crne gore! Ura
je dvanajest sati, okreni se i
spavaj dalje.*

Avto poln Norih krav se je avgusta zjutraj odpravil proti obzorju. Torej, kam bolj natančno? Šli smo v Črno goro. Vožnja je trajala 10 ur, vendar smo jo zaradi pomanjkanja polnoletnih voznikov razdelili v dva dneva. Ustavili smo se na hrvaški obali in namočili od vožnje razbolele ude. Seveda je bilo to sredi poletja in je bila temperatura morja bolj podobna topli kopeli. A vsekakor smo se odpočili in naslednji dan zapustili obalo. Okoli popoldneva smo prispeli v Žabljak. To je pravi turistični kraj, poln apartmajev in turističnih agencij. Leži v osrčju Durmitorja, v neposredni bližini reke Tare. Po prihodu smo zaradi istoimenskih naslovov taval sem in tja pod komando Garmina. Kaj kmalu smo se vdali in poklicali lastnika našega apartmaja. Gospod je bil prijazen ter zelo zgovoren možak starejših let. Takoj nam je predstavil vso svojo družino ter z nami razvil prijateljski odnos. Proti večeru smo si skuhal

obed. Kuhali smo si seveda sami, kajti vsi smo obvladali kulinarične veščine in smo se zato izmenjavali pri segrevanju makaronov in lupljenju krompirja. Druženje s Črnogorci je bilo vsekakor prijetno. Kogarkoli si srečal je bil pripravljen s teboj poklepetati in ti pomagati.

Vse, kar pravijo o njihovi lenobi je sicer malce pretirano, ampak delno je gotovo res. Zgodaj zjutraj ravno ne vidiš veliko ljudi, če pa že, gotovo ne tekajo sem ter tja.

V tednu dni, kolikor je trajal naš izlet, smo osvojili Savin Kuk (2313 m), Prutaš (2393 m) in Bobotov Kuk (2523 m). Vsi izleti so bili enodnevni, nekateri daljši, nekateri malo krajši. Z vremenom, poleg neznosne vročine, nismo imeli težav. Vsak dan je bilo jasno in razgled se je širil v vse smeri. Šli smo tudi na enodnevni rafting po reki Tari. Zaradi dolgega nedeževnega obdobja je bil spust dokaj miren. Naš vodič si je na

primer med vožnjo prižgal cigareto, vendar ne morem reči, da nas je to ravno pomirilo. Nazadnje smo se odpravili tudi v slavno Ledeno jamo. Tisti dan je bilo izredno vroče, tako da nam je švic tekkel v potokih in nam je zmanjkalo pijače. Kakorkoli že, pretepli smo se do tako imenovane Ledene jame. Vhod se je vil strmo navzdol in kar je bilo še bolj čudno, tudi temperatura je strmo padala. Že na sredini spusta se je začel sneg ter se nadaljeval v splet ledenih stalaktitov in stalagmitov. Na dnu jame smo plastenke napolnili z ledenico, ki nam je bila v veliko pomoč pri vrnitvi v dolino. Čas, ki nam je ostal, smo preživeli v dolini in si ga popestrili s pikadom, slackinom in kopanjem v bližnjem Črnem jezeru. Tako je teden minil hitreje kot bi si mislil. Navsezadnje pa nas je spet čakal Boštjanov srebrn avto, ki nas je popeljal domov.

IZLET NA OVČJI VRH

Emil Pevec

Trzinci se že tradicionalno septembra odpravimo na kakšen razgledni vrh na Avstrijsko Koroško. 17. 9. je tako na vrsto prišel Ovčji vrh (imenovan tudi Kozjak), ki je pravzaprav »hišna gora« Celovške koče (koča stoji severno od najvišjega vrha Karavank – Stola).

Malce na sever pomaknjena lega zagotavlja Ovčjemu vrhu izjemen

razgled. Pred nami se kot zid razprostrejo severne stene osrednjega dela Karavank (Vrtača, Svačica, Stol ...). Škoda le, da nas je bilo samo sedem.

IZLET NA POLHOGRAJSKO GRMADO

Staša Matjaž

Prvega dne v mesecu oktobru se je skupina enajstih mladih planincev podala na prvi izlet v novem šolskem letu in osvojila Polhograjsko Grmado (898 m). Izlet ni bil lahek. Vstati je bilo potrebno že zelo zgodaj, saj smo se dobili v Ljubljani že malo pred sedmo uro zjutraj. Do izhodišča v Polhovem Gradcu smo se podali z javnim avtobusnim prevozom. Med potjo smo opazovali širne travnike, ki jih je prekrivala jutranja meglica in občudovali sončni vzhod. Ko je sonce pokukalo izza hribov, smo se podali na pot proti vrhu. Ta nas je kmalu popeljala čez travnik, kjer so nas pozdravili konji. Malo naprej pa smo srečali tudi koze, katerim pa Grmada ni kaj preveč dišala, zato so jo kmalu mahnile po svoje. Ker so naše

male noge postale kaj kmalu utrujene, smo si privoščili prvo malico. Po velikanskem sendviču pa vedno prija nekaj sladkega, zato smo se odločili, da izkoristimo kuponček za posladek. Preden smo se ponovno podali na pot, smo še zapeli in zaplesali 'Jaz sem mali čajnik'. Po slastnem počitku smo osvojili vrh kot bi mignil. Tam smo se spoznali z vetrovnico, se vpisali v vpisno knjigo in poštempljali naše knjižice Mladi planinec. Nato smo krenili naprej proti Gontam, kjer smo se odžejali s slastnim čajem in se pozabavali na bližnjih igralih. Ker smo sestopili zelo hitro, smo si med čakanjem na naš avtobus ogledali še nekaj lepot Polhovega Gradca.

DRUŽINSKI IZLET NA LISCO (v soorganizaciji z DPM)

Miha Pavšek

PD Onger Trzin in DPM Trzin sta tudi letos soorganizirala družinski izlet - tokrat na Lisco (948 m) nad Sevnico.

Do izhodišča smo prišli mimo Celja in

skozi Šentjur ter Dole, nazaj pa skozi Sevnico in Mirnsko dolino na Trebnje.

Bilo nas je 39 (na vrhu še 5 Pevčevih ...), natančneje 21 otrok in 15 odraslih ter 3 vodniki. Tako, da je bilo ta dan na vrhu Lisce kar 44 Trzincev ... :-)

Navzdol grede so nekateri na koncu kolone občutili brezkompromisnost dveh "downhill" kolesarjev (na markirani poti!!) - kljub temu konfliktu pa se je izlet zaključil v prijetnem vzdušju vinske kleti Mastnak (to pa je bilo presenečenje za udeležence).

Zanimivosti na izletu so bile naslednje:

- Počerenški slap v zg. delu Gračnice
- Jurklošter
- ogled meteorološke postaje in radarskega centra
- obisk vinske kleti Mastnak v Krakovem (Orešje pri Sevnici)

REGIJSKO TEKMOVANJE MiG

Jaka Peternel

Letos so se trzinski mladi planinci z zvenečim imenom Bose Koze prvič odpravili na tekmovanje Mladina in

gore, ki je potekalo precej blizu nas, v sosednjih Črnučah. Priprave so bile kratke, saj je bilo regijsko tekmovanje na sporedu že novembra, takoj po počitnicah. Na hitro smo preleteli vso snov planinske šole ter znanje na koncu utrdili s testi, ki so pokazali, da Tim, Filip, Taja in Jan znajo kar veliko, še posebej za svojo starost.

Prišel je veliki dan, ko smo se odpravili z avtobusom proti Črnučam. Bil je izredno mrzel dan in preden se je pripeljal avtobus, smo že poskakovali in si gredli dlani. Na avtobusu je bilo prijetno toplo, prav tako pa smo po njegovem prihodu v Črnuče hitro našli šolo, kjer je potekalo tekmovanje.

Po krajšem kulturnem programu, ki je bil precej dober, so mladi planinci odšli na pisanje testov, midva s Špelo pa sva se kot mentorja udeležila kavice, kjer so nam predstavili prenovljeni akciji Mladi planinec in Ciciban planinec.

Ne bi bilo prav, da bi rekel, da nisva bila živčna. Ko sva še pisala teste kot tekmovalca je bil občutek drugačen, vse je bilo odvisno od enega trenutka. Kot mentorjema pa nama je sedaj pomenilo to tekmovanje preizkus vsega, kar sva do tedaj naredila, da bi bile Bose koze dobri planinci in planinka.

Test so odpisali dobro, vendar žal ne dovolj, da bi se prebili v finale. Osvojili so odlično debitantsko 16. mesto, z le štirimi točkami zaostanka za zadnjimi uvrščenimi v finale. Bose koze pa še niso rekle zadnje besede. Naslednje leto gremo spet na MIG in tedaj bomo pokazali parklje!

PRIPRAVA NA ORIENTACIJSKO TEKMOVANJE

Tim Krašovec

V sredo, 16. 11. 2011, sta nas pred šolo čakala Špela Kralj in Matej Ogorevc. Dobili smo zemljevide in odšli.

Na zemljevidu nas je pot vodila do Lobodove ulice, kjer je bila prva točka.

Od tam smo odšli naprej do Ongra, kakor nas je vodil zemljevid. Na poti do Ongra sta Jan in Filip iskala pot.

Na vrhu, kjer je bila spet točka, smo počakali, da smo si ogledali zemljevid in kako priti do druge točke. Potem smo ugotovili, da smo zgrešili pot po kateri bi morali iti. Nato smo zopet pogledali zemljevid, kam in kje moramo iti.

Zemljevid nas je vodil mimo gradu Jable in nazaj k šoli. Tako smo se pripravljali na orientacijsko tekmovanje.

ZBOR MLADINSKIH ODSEKOV

Jaka Peternel

Megla, megla, megla. Cel mesec je ležala nad Trzinom. Jaz pa sem imel tako veliko dela in pa malček premalo volje, da se nisem odpravil v breg po nekaj sonca. In tako sem počasi začel plesneti v trzinskih meglicah.

Na srečo se je ponudila možnost, da se skupaj s Simonom in Špelo odpravim na zbor Mladinskih odsekov, kjer je potekala okrogla miza na temo planinske orientacije in pa kasneje letno poročilo Mladinske komisije PZS. Na prvi pogled se mogoče sliši dolgočasno, ampak v resnici ni bilo tako hudo.

Na okrogli mizi smo ugotavljali, da je vstop v planinsko orientacijo kar zahteven, saj se moramo prej posebej izobraziti in pridobiti tudi nekaj tehničnega znanja. To znanje se pridobi težje kot tisto znanje iz knjig, kar morebitne interesente odvrača od orientacije. Poleg tega so problemi pri tem, za koga tekmujejo prijavljeni, ali za šolo ali za PD.

MK je poslovala pozitivno, ugotavljajo, da se je projekt MV (mladinski voditelj) močno prijel in zaprl luknjo, ki je mlade planince ločevala do vodnika. Sedaj lahko že po končani OŠ društvo pošlje na usposabljanje za delo z mladimi svoje člane, ki tako dobijo naziv mladinski voditelj. Če se odločijo za vodniško smer, pa morajo po 18. letu starosti narediti še vodniški tečaj.

Glede mojega pesnjenja pa: ena najboljših točk zbora je bilo dejstvo, da se je Šentjošt nahajal nad oblaki in sem se lahko naužil sonca, da so se posušile moje premočene kosti iz meglene kotline.

ORIENTACIJSKO TEKMOVANJE

Filip Pavšek

Zjutraj smo se člani skupine Bosih koz – Taja, Jan, Tim in jaz, Filip – dobili pred Mercatorjem in se odpeljali do Osnovne šole v Sostrem pri Ljubljani, kjer je bilo orientacijsko tekmovanje. Najprej smo kar nekaj časa čakali, nato pa so nas poklicali in odšli smo na pohod, na katerem je bilo treba najti pet kontrolnih točk. Prvo točko smo našli takoj, drugo prav tako. Tretjo točko smo iskali malo več časa, vendar nam jo je vseeno uspelo najti. Za četrto točko pa smo se morali potruditi z vzponom nazaj na bližnji hrib. Ko smo naposled našli četrto točko, smo imeli krajši počitek za prigrizek. Če smo hoteli najti še zadnjo, peto kontrolno točko, smo morali kar precej časa hoditi po slemenu in se nato spustiti nazaj na ravnino. Tam smo jo hitro zagledali in še zadnjič odtisnili na list poseben kontrolni žig. Ta nam služi kot dokaz za to, da smo jo tudi v resnici našli.

Ves čas pohoda smo se prav vsi člani ekipe trudili po svojih najboljših močeh. Med drugim smo morali upoštevati tudi boleči žulj na Tajini nogi. Ko smo se vrnili nazaj v Osnovno šolo, pred katero sta bila tudi start in cilj pohoda, nas je tam čakal velik in slasten krof. Na podelitev

priznanj za doseženo uvrstitev smo vsi komaj čakali. Na koncu smo bili zelo veseli doseženega 2. mesta in se ob tem tudi malo nasmejali, saj so v naši kategoriji sodelovale le štiri ekipe. Med vožnjo nazaj v domači Trzin smo ugotovili, da bi lahko četrto točko našli celo pred tretjo, kar pa ne bi bilo nič hudega. Sicer pa kot pravi star slovenski pregovor – konec dober, vse dobro!

IZI*Emil Pevec*

Letos smo v PD Onger Trzin organizirali že šesti seminar "Izmenjava Zanimivih Idej za delo z mladimi planinci" (IZI). Tema tokratnega srečanja mentorjev, vodnikov, mladinskih voditeljev in ostalih, ki delajo z mladimi planinci je bila: Igrivo in poučno.

Marta Per iz OŠ Janka Kersnika Brdo nas je seznanila z osnovami pristopa "storyline". V dvorani smo iz različnega materiala ustvarili svoj botanični vrt in zaposlene v njem in tako na lastni koži v triurni delavnici preizkusili, kako pristop poteka.

Smeha, izmenjave mnenj in ustvarjalnosti ob tem ni manjkalo. To pa je poleg doseganja določenih učnih ciljev tudi pomemben cilj takšnega načina dela.

Nuša Verdev in Patricija Palčnik iz PD Slivnica pri Celju sta nas v sodelovanju s Tomažem Kocmanom na ploščadi pred Centrom Ivana Hribarja zabavali z bansi (šaljivimi pesmimi, ki jih spremljajo gibi). Megle in mraza nam z njimi ni uspelo

pregnati, zato smo potem spet pobegnili na toplo, v dvorano, kjer nas je čakal tretji, zadnji del srečanja.

Tomaž Kocman iz domačega PD nam je predstavil planinske namizne družabne igre. Na več postajah smo preizkusili zabavne in poučne igre namenjene spoznavanju in utrjevanju znanja Planinske šole. Bile so dovolj zahtevne, da so bile pravi izziv tudi za odrasle, kar je bilo videti po zagretem delu / igri v posameznih skupinah.

Med igrami smo si lahko ogledali in preizkusili še e-gradivo, ki je nastalo v Vrtcu Jelka. Eno od njih tudi na planinsko tematiko.

Po zaključku srečanja so nekateri udeleženci kar obsedeli v dvorani; pa ne od utrujenosti, in se zadržali v prijetnem pogovoru in izmenjavi mnenj. Za nami je tako še eno uspešno srečanje, ki je potekalo v sproščenem in delovnem ozračju. Hvala vsem predavateljem, ki so tako kot je pri nas že tradicija, sodelovali za "hvala lepa" in čokolado z željo, da dobre ideje in izkušnje delimo naprej.

NOVOLETNO SREČANJE PS PLANKTON

Staša Matjaž

Od starega leta se je Plankton želel posloviti na prav poseben način, ki pa je padel v vodo, saj je zunaj namesto snega padalo nekaj bolj tekočega – dež! Zato smo sklenili, da se dobimo kar lepo v društveni hišici, kjer smo se že tradicionalno okrepčali s toplimi kruhki in ostalimi dobrotami. Ko pa so bili naši želodčki polni, smo si izmenjali tudi darila, tokrat na temo »Pogrej me pozimi«. Med najboljšimi je bilo Boštjanovo darilo, ki je vsebovalo volneno kapo, čaj in tabasco (za tiste res mrzle dni). Prav tako izvirno darilo je prispeval tudi Matevž, ki je na srečelov prinesel veliko čokolado z navodilom, da jo lahko srečnež zaužije samo nad 2000 metri nadmorske višine (pozimi naj bi te pogrel že sam vzpon).

Čeprav letošnja zima ni bila tako mrzla, so nas tudi ostala darila prav lepo pogrela.

PLANINA
JAVORNIK

IZDELOVANJE
OBESKOV

IZDELAVA
SVETILK

OBISK
GORSKE
REŠEVALNE
SLUŽBE

IZDELOVANJE
KNJIŽNIH
KAZAL

NOČNI
POHOD

PLANINA
LIPANCA

NAŠA
SOBA

LOV NA
SNEŽAKA

PREDAVANJE
O HIMALAJI

OBISK
CENTRA
TNP

TEKMOVANJE V
OPONAŠANJU
SNEŽAKOV

POKLJUKA 2011

Kliknite, če želite videti spletni časopis Ozimnica in še več fotografij z zimovanja!

OBISK CENTRA TNP

Jan Jovan

Naš prvi počitek je bil v centru TNP. Tam smo izvedeli, kje leži in koliko je velik. Izvedeli smo tudi, kako so včasih živeli. Nato smo naleteli na razstavo snežink, ki smo jih pogledali pod mikroskopom. Vsi smo se zabavali na simulacijskem zemljevidu TNP-ja.

Sledila je tudi predstavitev, kaj je vse v TNP-ju. Tam smo spoznali tudi številne legende. Za konec smo bili na strehi. Tam smo imeli čudovit razgled. Ko smo vsi prišli na mesto, kjer smo začeli, se je obisk TNP-ja končal.

NAŠA SOBA

Tim Jovan

Ko smo vstopili v hišo, smo dobili svojo sobo. V sobe smo dali prtljago in smo šli na kosilo. In potem spet v sobo, v kateri smo se oblekli v obleko. Ko smo prišli nazaj v sobo, smo ji dali ime.

OBISK GORSKE REŠEVALNE SLUŽBE

Taja Pezdir

V soboto, 5. februarja, smo se odpravili na zimovanje na Pokljuki. Ko smo prispeli do koč, v kateri smo bivali, smo razpakirali prtljago. Kmalu smo imeli kosilo. Po kosilu mi je bilo malo dolgočasno, a me je dolgčas hitro minil, ker je prišla GRS (Gorska reševalna služba). Najprej smo delali valove (z rokami) in lažje otroke spustili na roke, da so kot ribe skakali čez.

Medtem so enega od GRS zakopali v sneg. Nato so spustili psa, da je našel tistega, ki je bil pod snegom. Psa smo nato lahko božali. Spuščal je zelo veliko dlak. Učili smo se še, kako se uporablja lavinsko žolno. Ime je dobila, ker se oglašča tako kot žolna. Na koncu smo merili z lavinsko sondo.

IZDELAVA SVETILK

Nastja Pavličič

Lučke smo izdelovali iz praznih kozarcev. Najprej smo cel kozarec prebarvali z barvo. Ko se je kozarec na pol posušil, smo nanj narisali še vzorčke. Ko smo končali, smo kozarce dali sušiti. Da se je posušil, smo čakali en dan. Nato pa smo na kozarce dobili držalo. Po držalih smo v kozarce dobili še svečko. Tako smo naredili lučke.

LOV NA SNEŽAKA

Maša Cerar Šimenc

Najprej smo se razdelili v pet skupin. Vsaka skupina je morala s seboj nesti en nahrbtnik, pijačo ter mapo za liste.

Prva skupina je štartala ob 9.00, vsaka naslednja pa 15 minut za prejšnjo. Tokrat so bili vodniki z nami in niso bili na postajah. Na postajah pa je bil list z navodili in list za reševanje.

Jaz sem bila v 3. skupini z Aljažem, Timom, Piko in Valentinom. Mi smo štartali ob pol desetih.

Bilo je pet postaj, po poti pa so nas spremljale markacije. Na prvi postaji smo morali odgovoriti na tri vprašanja o zimi. Na drugi postaji pa o stopinjah. Na tretji postaji smo morali napisati deset zimskih športov. Na četrti smo morali napisati, kaj rabimo pozimi za v hribe, na zadnji pa smo morali napisati, kaj narediti, če v hribih srečamo podhlajenega pohodnika.

Lov na snežaka mi je bil zelo všeč, še posebej pa zaradi tega, ker smo zmagali.

Delavnica: IZDELOVANJE KAZAL

Jan Jovan

Na zimovanju je bilo veliko delavnic. V eni izmed njih smo delali kazala za knjige. Izrezali smo si sličice iz revije in smo jih prilepili na trši papir. Če si hotel, si lahko uporabil tudi kolaž papir. Vse skupaj smo ovili v folijo.

PREDAVANJE O HIMALAJI

Boštjan Kralj

Na zimovanju smo imeli srečo, da se ga je udeležil tudi Sandi Kelnerič, ki je pred leti preživel ogromno časa v najvišjih gorah sveta.

En majčken delček njegovih popotovanj nam je predstavil v predavanju, kjer nas je popeljal skozi čudoviti svet Nepala, ki ga je obiskal leta 2000, ko so s soplezalci »naskakovali« na Anapurno 4 v pogorju Himalaje.

Danes se že skorajda ne spominjamo več, kaj so diapozitivi in klasičen projektor, ampak Sandi nas je s čudovitimi fotkami popeljal v čarobni svet, kjer se je čas ustavil pred mnogimi leti – ljudje še vedno ne poznajo televizorja, mobitela in podobnih novodobnih naprav. Ljudje v tistem delu sveta si denar služijo z različnimi stvarmi, in prav neverjetno je gledati, kako šerpe nosijo na ramenih 50-kilogramske sode z opremo, da lahko alpinisti preplezajo visoke himalajske stene. Sandiju in soplezalcem sicer ni uspelo osvojiti zastavljenega cilja, vendar so nas fotke, ki nam jih je pokazal, zagotovo očarale in najbrž se bo marsikdo od nas nekoč v prihodnosti odpravil na treking pod streho sveta.

TEKMOVANJE V OPONAŠANJU SNEŽAKOV

Jaka Peternel

Oponašati nekoga je najbolje, če ga poznaš, zato smo svojo večino začeli piliti pri osnovah: poznavanju rase snežakov in njihove biokemije.

Razporedili smo se v pet skupin po dva tekmovalca, jaz sem tekmoval z Žanom. Snežake smo seveda spoznavali skozi kviz, tekmovalje, saj si tako človek največ zapomni. Vprašanja so bila zanimiva, velikokrat odvisna od občutka. Recimo izvedel sem, da je bil največji snežak do sedaj visok 37,2 m in je tehtal 4.000 - 5.000 ton. V kvizu sem precej užival, saj smo namesto težkih vprašanj, imeli vprašanja, ki so zahtevala nekaj občutka in pa malo sreče pri ugibanju.

Zaradi takšnih vprašanj in zaradi sreče, ki je zdaj enim zdaj drugim podarjala pravilne odgovore, so bile vse skupine zelo izenačene, a zmagovalca je odločila zadnja naloga: slepo lepljenje snežakovega nosu na njegov obraz. Z natančno kretnjo sva Filip in jaz zadela, kar sva ciljala.

Z razliko ene točke sta zmagali dve ekipi: Jan in Taja ter midva. Za nagrado smo vsi prejeli eno čokolado, ki nam je polepšala turo naslednji dan.

PLANINA JAVORNIK

Pia Pavlič

7. 2. 2011 smo se odpravili na planino Javornik. Začeli smo ob 8³⁰, končali pa ob 13³⁰. Hodili smo približno 3h 30min. Vodja izleta je bil Boštjan, zraven pa so

bili še Simon, Staša in Medo (Tomaž). Hoja ni bila naporna, saj smo večino časa hodili po ravnem. Na vrhu smo sedeli pred koč. Najprej smo pojedli malico, nato pa smo dobili še Wafeline. Ko smo se vračali nazaj, smo se ustavili pri koči kožarki, kjer so pred 200 leti delali oglje. Kmalu smo prišli do naše kočice in izleta je bilo konec.

Delavnica: IZDELOVANJE OBESKOV

Matevž Peternel

V ponedeljek je Staša vodila zadnjo delavnico na taboru. Iz fimomase smo izdelovali obeske. Prvo je bilo potrebno stisniti maso in jo oblikovati z modelčki.

Nato pa si več takih oblikoval v obesek s svojo domišljijo in spretnimi tačkami. Nazadnje smo naredili še luknjo za vrvico. Kmalu jih je naša kuharica Rezka spekla v trdne obeske. Čez luknjice smo napeljali vrvico in jih pripravili na prijateljstvo s ključi. Interesa in izdelkov je bilo veliko. Delavnica mi je bila zelo všeč.

PLANINA LIPANCA

Sara Krašovec

V ponedeljek, 7. februarja, smo se zjutraj ob 7⁰⁰ h zbudili ter se uro in pol zatem odpravili na planino. Hodili nismo peš, ampak s turnimi smučmi, ki so zelo priročne. Vezi imajo podobne kot tekaške smuči, obliko pa kot navadne alpske smuči. V hrib se hodi s posebnimi nastavki, ki so kot preproge, pravimo pa jim »psi«. Tako smo po snegu hodili približno 4 ure, ki so bile na začetku užitek, na koncu pa pravi pekel. Ko smo prišli do

planine, smo vsi zelo sestradani pojedli malico, tisti najbolj navdušeni pa so se odpravili še dalje. Ostali smo dali »pse« v nahrbtnik in odsmučali v dolino. To je bilo bolje kakor hoja navzgor, vendar pa je bilo na koncu zelo položno in smo morali »štamfat«, kar je bilo zelo utrudljivo. V hišo smo prišli utrujeni, vendar zadovoljni. Na splošno sem se imela

zelo dobro, vendar mi tisti del s »štamfanjem« sploh ni bil všeč.

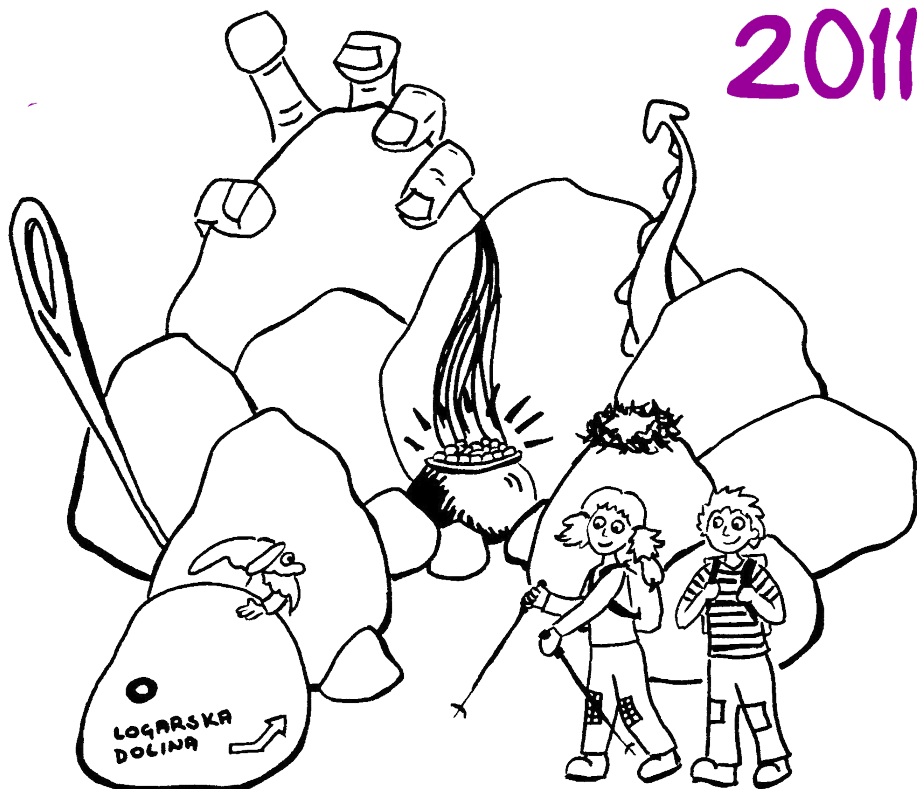
NOČNI POHOD

Maksi Pavšek

Na nočnem pohodu je bilo zelo lepo. Šli smo z lučkami na sprehod. Bilo je imenitno. Ni bilo niti malo naporno. Pogovarjali smo se. Pogovarjanje nam je skrajšalo pot.

LOGARSKA DOLINA 2011

25. MLADINSKI PLANINSKI TABOR

Klikni sem! Mogoče pa izveš še kaj o planinskem taboru, kar v knjižici manjka.

PRIHOD V TABOR

Ula Kanduč

Avtobus nas je pobral na parkirišču pred Damatijo, nato nas je peljal do muzeja. Ogledali smo si filmček o Logarski dolini. Nato nas je peljal naprej do tabora. Ko

smo prišli v tabor, nas je pričakal vodja tabora Boštjan. Nato smo se razdelili v šotore. Vozili smo se 2 uri, zato smo bili zelo lačni. Rezka nam je skuhala odlično kosilo. Nato smo imeli spoznavno popoldne in zvečer smo imeli zabavni večer.

POPOLDANSKO SPOZNAVANJE

Maja Repenšek

V soboto, 16. 7. 2011, smo imeli popoldansko spoznavanje. Najprej smo z menjanjem žogice povedali, kdo smo in kaj radi delamo. Potem smo s

klopcami postavili notranji in zunanji krog tako, da je vsak imel nekoga nasproti, tako se je zunanji krog menjaval in nasprotnika sta morala izvedeti, kaj imata skupnega in se pogovarjati o različnih temah. Na koncu, ko smo se že skoraj vsi dobro poznali, smo imeli še zadnjo igro pri kateri sta Staša in Tomaž držala rjuho, takrat je eden iz nasprotne in naše skupine pokleknil in ko sta umaknila rjuho, si moral čim hitreje povedati ime nasprotnika. Kdor je hitreje povedal ime, je moral poraženec priti v skupino zmagovalca.

POIMENOVANJE IN PREDSTAVITEV ŠOTOROV

Urban Matjaž

Naš šotor se je imenoval Apolo 11. V njem smo bili Urban, Jure in Tim. Vedno smo imeli razmetanega. Za predstavitev šotorov smo se samo predstavili, ker si nismo mogli nič izmisliti. Pri ocenjevanju šotorov smo bili zadnji. Večina ostalih šotorov je bilo pospravljenih.

RJAVČKI VRH

Pia Pavlič

V nedeljo, 17. 7. 2011, je srednja skupina odšla na Rjavčki vrh. Pohod je vse skupaj trajal 7 ur. Izlet je bil zanimiv, še posebej, ker smo nekaj časa hodili ob zajli. Prvi večji postanek je bil na Klemenči jami. Tam smo pojedli medenjake, popili in se spočili. Odšli smo naprej do našega cilja. Hodili smo po meliščnati poti in kmalu prispeli na vrh, ki pa je bil na žalost premajhen, da bi imeli tam malico, zato smo se namestili malo nižje, tam pojedli, se spočili in odšli. Kmalu smo prišli do tabora, kjer smo si z veseljem sezuli gozdarje in odpočili svoje noge.

OLŠEVA

Maja Ravnikar

Dne, 17. 7. 2011, smo vstali ob 6.00 in se ob 7.00 odpravili na Olševo. Najprej so nas z avtom odpeljali do naše »odhodne« točke, nato pa smo

nadaljevali peš. Pot ni bila tako strma, ampak smo vseeno porabili veliko časa, da smo se privlekli gor. Po poti smo veliko padali (no, vsaj nekateri od nas), se spotikali, skratka, vse kar se je dalo. Pot je bila postlana z listjem, dreves je bilo zelo veliko, kar je pomanjšalo število padcev (ker smo se ujeli na drevo), trave pa skoraj ni bilo. Ko smo končno prišli iz gozda (kar je trajalo kar uro ali uro in pol), je bila pot bolj travnata in kamnita, zato smo se premikali zelo hitreje. Končno smo v treh urah prišli na vrh. Gor je bilo zelo lepo. Razgled je bil čudovit, pa tudi dalo se je sedeti, saj je bil vrh kar položen. Tam smo imeli malico in dolg počitek. Nato smo se po drugi poti odpravili dol. Pot po kateri smo se vrnili je bila daljša in manj strma. Nazaj smo hodili 4 ure. Hodili smo do neke gostilne, nato pa smo se do tabora peljali z avtom. Vsi utrujeni smo se v tabor vrnili 7 ur kasneje od našega odhoda. Pot mi je bila zelo všeč, še posebej takrat, ko smo prišli na vrh.

NA OKREŠELJ

Medtem, ko so starejši sopihali v breg, smo se najmlajši pod vodstvom Polone mimo slapu Rinka vzpeli do Okrešlja.

TULJENJE V LUNO

Jure Gladek

Ko sem slišal, da bo zabavni večer Tuljenje v luno, sem se takoj prijavil. Prvi sem nastopil, zatulil zelo krvoločno in se uvrstil naprej. Potem sem moral oponašati tjulnja. Tam sem se komaj izmislil, kaj bi zaigral. Komaj sem se uvrstil naprej. Potem smo mogli zatuliti ljubezensko. Tam smo se s Filipom, Jakom in Valentinom spomnili, kako bi zaigrali. Uvrstil sem se v finale. Finale je bil najtežji. Mogli smo zaigrati volka na Wcju. Bil sem tretji.

RIBICA

Maja Repenšek

V ponedeljek pred kosilom smo imeli delavnico ribic. Najprej nam je Urša razložila, kaj in kako bomo delali. Ko smo izvedeli, kaj bomo delali, smo najprej na karton narisali ribico in jo pobarvali. Potem smo ribico izrezali in ji namesto lusk prilepili luščine pistacije. Ker mi je moja ribica dobro uspela, sem prispevala ta članek.

FILCANJE

Katarina Gladek

V ponedeljek med turnirji so potekale delavnice, ena izmed njih je bila filcanje oz. izdelovanje zapestnic iz filca. Delavnico je vodila Staša. Po njenih navodilih smo pričeli izdelovati

zapestnice ali kaj podobnega. Jaz sem izdelala zapestnico in to tako, da sem si izbrala barvo filca, odtrgala košček in ga pomočila v vodo ter v kroglico oblikovala približno 3 do 4 minute. Tako sem jih izdelala približno 10, počakala en dan, da se posušijo in jih nato s pomočjo laksa in šivanke povezala. Tako smo bili vsi, še posebej punce, polne nakita.

TURNIR V REMIJU

Valentin Marolt

Turnir je bil tudi letos zabaven. Vsaj zame. Igre so bile težke. V polfinale smo se uvrstili jaz, Žan, Manca, Jure, Sara, Jan, Filip J. in Karin. V polfinale sem težko prišel, saj mi je Manca delala obilo preglavic, a na koncu mi je le uspelo. V polfinalu pa sem svoje mesto odstopil drugemu, ker nisem mogel nadaljevati, ker sem šel predčasno s tabora (zato tudi nisem mogel napisati, kaj se je zgodilo v polfinalu in finalu).

SVOJO RIT PORINI PO LOGARSKI DOLINI

Taja Pezdir

V ponedeljek, 18. 7. 2011, smo imeli igro »Svojo rit porini po Logarski dolini«.

Najprej je kazalo, da bo vreme sončno, ko pa smo prišli do Doma planincev, se je vreme nenadoma spremenilo. Med čakanjem na to, da nas odpeljejo na začetek Logarske doline, je začelo deževati. Najprej je le malo deževalo, potem pa se je ulilo. Ko smo prišli na začetek doline, je na srečo le še rosilo, zato smo se odpravili.

Imeli smo veliko nalog in slike, katere smo morali poiskati in slikati v naravi. Prva

naloga je bila »preštej okna na cerkvi«. Druga »nariši list lipe«, itd. Dolgo smo hodili po cesti, potem pa smo zavili v gozd. V gozdu smo našli veliko stvari iz slik, katere smo dobili prej. Ko pa smo prišli do naloge 8, smo ugotovili, da smo slap (ne vem, kako se imenuje) izpustili. Po dolgem pregovarjanju smo se končno odločili, da se vrnemo in zaradi slapu smo izgubili 50 minut. Potem smo se kmalu vrnili nazaj v tabor. In tam smo jedli.

ZABRLOŽNICA

Sara Krašovec

Zgodaj zjutraj v torek, 19. 7., smo se starejši odpravili na Zabrložnico. Pot ni bila markirana in je bila kar precej težka.

Na začetku smo se strmo vzpeli. Ko smo prispeli na greben, smo si naredili čelade in začeli plezati. Ko smo prišli do vrha, smo pojedli malico in se odpočili. Ogledali smo si tudi »okno«, ki je bilo na vrhu. Na poti navzdol smo veliko padali, saj smo se spuščali po strmih pobočjih prekritih z mokro travo. Ustavili smo se tudi na koči na Okrešlju, kjer smo si punce kupile sladoled. Videli smo slap Rinka, potem pa smo se odpravili proti taboru. Izlet mi je bil zelo všeč.

POTOČKA ZIJALKA

Najmlajša skupina se je podala do znamenite Potočke zijalke, jame, kjer so prebivali kamenodobni lovci, danes pa ponuja ohladitev po vročem vzponu.

STRELOVEC

Manca Rakun

Ob 6.30 smo se odpravili na Strelovec (1763 m). Samo ime izvira iz tega, da so tam včasih streljali lovci.

Kot že pri prejšnjem izletu na Rjavčki vrh (1892 m), smo se najprej odpravili na Klemenčo jamo in od tam naprej na Strelovec. Na poti na Strelovec je bilo težko hoditi, saj je bilo na začetku strmo, potem pa sicer položno, a polno ovčjih drekcov, katerim si se mogel skozi vse bolj previdno izmikati. Strelovec je bila zelo lepa gora, cela zelena in travnata in predvsem udobna. Na vrhu je bil trikoten žig, ki ga žal nismo mogli pritisniti, ker nismo imeli črnilne blazinice. Malo pod vrhom smo se spravili na malico. Ko smo pojedli, smo se odpravili nazaj v tabor. Ko smo prišli v tabor, smo sicer utrujeni, a veseli razpravljali o današnji turi.

LOGARSKE IGRE

Julija Klavžar

Četrty dan planinskega tabora smo imeli popoldan Logarske igre. Potekale so na bližnjem travniku. Že v taboru smo se razdelili v skupine po šest in sedem ljudi, na travniku pa smo se posedli na naše armaflekse. Na igrah smo po skupinah reševali različne naloge, tako miselne kot športne.

Športne naloge so bile večinoma take, da je vsak član skupine tekkel na drugo stran travnika in kaj prinesel do ostalih. Imeli pa smo tudi nalogo drug drugemu pokati balone, ki smo si jih zavezali na noge (čeprav si je velika večina ponesreči kar sama počila balon). Mislne pa so bile na primer sestavljanje razrezane majice in iskanje besed iz črk Logarska dolina.

Meni so bile igre všeč in tudi naloge so bile zanimive.

TURNIR V ENKI

Uroš Gradišek

Četrty dan našega tabora je pisalo na oglasni deski »Turnir v Enki«. Razveselil sem se in vpisal za turnir. Ko so se vsi, ki so se hoteli vpisati, vpisali, se je turnir pričel. Sprva sem bil najboljši, potem pa sem počasi začel zgubljati. Na koncu sem bil tretji in se nisem uvrstil med polfinaliste. Žal!

HOJA PO VRVI IN SPUST S ŠKRIPCEM

Saša Javorac

V sredo, 20. 7. 2011, smo imeli delavnice. K njim je spadala hoja po vrvi in spust s škripcem. Naša skupina je najprej šla na spust s škripcem. Nadeli smo si čelade in plezalne pasove in se sprehodili na hrib, kjer sta že čakala Sandi in Simon, ki sta še spuščala prejšnjo skupino. Vsi smo gledali, kako se je spuščala prejšnja skupina, ampak

jaz osebno sem se zelo veselila spusta. Spust je bil zelo zabaven in tudi hiter, vsak se je lahko spustil dvakrat. Potem smo odšli do delavnice hoja po vrvi, kjer smo hodili po vrvi. Tega sem se veselila, saj še nikoli nisem hodila po vrvi in zdelo se mi je zelo zanimivo. Ko sem prišla na vrsto, sem stopila na vrv in se z roko oprijela Staše, saj je bilo zelo težko držati ravnotežje. Probala sem, da bi po vrvi hodila brez Stašine pomoči, ampak mi ni uspelo. Delavnice so mi bile zelo všeč in v njih sem zelo uživala.

VOZLI

Domen Gradišek

V sredo, 20. 7. 2011, smo se razdelili v 4 skupine. Jaz sem bil v 4. skupini, potem je 4. skupina najprej vezala vozle. Sredi vozlanja je začel padati dež in hitro smo stekli v velik šotor. Tam so že nekateri izdelovali zapestnice. Jaz sem se hitro pridružil. Staša mi je naredila podaljševalni vozle. Potem smo bili zelo zaspani. Jaz sem šel kar spat v šotor in tako se je zame vozlanje končalo.

KVIZ

Nastja Pavlišič

Četrty dan, ko smo bili na taboru, smo imeli kviz. Vprašanja so bila o Logarski dolini in okolici, morali smo tudi narisati Pablota in iz vrvi narediti vpleteno

osmico. Za odgovore na vprašanja smo imeli dve minuti časa. Vprašanj je bilo 24. Nekatera vprašanja so bila lahka, nekatera pa bolj težka. Na koncu pa so podelili mesta. Prva skupina je dosegla prvo mesto, druga skupina drugo mesto in četrta skupina tretje mesto. Za nagrado so dobili vsaka skupina toliko čokoladnih tablic, kot je bilo igralcev v skupini. Po tem so podelili nagrade tudi za Logarske igre, kjer so skupine dobile lonček bombonov, ki so si jih pravično razdelili.

Nekaj vprašanj s kviza: Kakšen mora biti gojzar? Kako se je imenovala skupina, ki je prva osvojila Triglav? Kdo je izumil slovensko markacijo? Čigav kip stoji pred Domom planincev? Naštej vse tri doline Solčavskega! Kako deluje merilna tehnika »od oka«?

KLEMENČA JAMA

Tim Jovan

21. 7. 2011 smo šli na Klemenčo jamo. Hodili smo 6 ur. Prišli smo do rova. Držali smo se za zajlo. Na vrhu smo pili

čaj in jedli sladkarije. Guncali smo se na gugalnici. Za nazaj smo šli po drugi poti. Našli smo tablo z napisom nadmorska višina 1000 m. In tudi videli smo naš tabor. Konji so se skrili v svoji jedilnici. Na tleh je bilo veliko kamnov. Na Klemenči jami smo se imeli lepo.

POTOČKA ZIJALKA

Filip Jagodic

21. 7. 2011 smo se odpravili na Potočko zijalko. Iz tabora smo se peljali z avtomobilom, potem pa smo šli peš. Pot je bila zelo težka in dolga. Vmes smo

naredili nekaj pavz, na vrhu pa smo imeli malico. Videli smo tudi jamo, a si je nismo šli ogledat. Na koncu smo se še malo poslikali, potem pa odšli dol. Pri cerkvi smo se ustavili in za energijo pojedli še frutabelo. Pot je bila zelo dolga, a sem se zabaval. Na tak izlet bi še šel, kajti zelo je bilo zanimivo.

POTOČKA ZIJALKA

Jure Gladek

Ob 5.00 smo se odpravili do Doma planincev. Od tam smo se z avtomobilom odpravili do Firšta in šli do Sv. Duha. Tam smo pojedli medenjake. Od tam pa do Potočke zijalke. Tam smo pojedli malico in se slikali. Ko smo spet prišli do cerkve, smo tam počili in odšli do dol. Od tam smo šli do tabora. Imeli smo analizo, medtem mi je dala Urša nalogo, da to napišem.

KAMNIŠKO SEDLO IN BRANA

Katarina Gladek

Za tretji pohod smo se delno tudi zaradi vremena odločili za Kamniško sedlo. Tisti dan smo vstali okoli pete ure, ob šestih pa smo se že peljali do poti na Okrešelj.

Na Okrešelj smo hodili približno uro in pol, tam imeli kratek počitek, nato pa smo približno dve uri in pol hodili po dokaj položni poti obdani z borovci.

Na Kamniškem sedlu smo pojedli malico ter popili topel čaj. Že celo pot pa je moški del skupine »navijal«, da s Kamniškega sedla odidemo še na Brano. Tako smo po malo prepričevanja mene in moje prijateljice odšli na Brano.

Hoja je trajala približno uro, pot pa je bila strma, kamnita, na veliki večini poti pa so bile jeklenice. Na vrhu Brane smo se ustavili za nekaj minut, nato pa smo mimo slapa Rinke odšli do konca poti, kjer so nas čakali vodniki in nas odpeljali proti taboru. V taboru pa smo vsi »popadali« v šotore.

KOLESARJENJE

Karin Nikolovski

V petek, 22. 7. 2011, smo v dopoldanskem času imeli delavnice. Vodniki so nas razdelili v sedem skupin. Nekateri smo kolesarili, nekateri so

plezali, nekateri pa so lenarili v taboru. Sama sem bila v skupini kolesarjev.

V kmečkem domu smo si sposodili kolesa ter se odpeljali po Logarski dolini. Čeprav je bilo moje kolo zelo estetsko oplešano (imelo je košaro in bilo je črne barve), je bilo z njim vseeno zelo težko peljati v hrib. Tako me tudi ta vožnja ni prepričala, da bi postala kolesarska navdušenka.

PLEZANJE

Maja Tekavčič

Včeraj, 22. 7. 2011, pred kosilom smo šli plezati. Plezali smo lahko na dveh različnih stenah. Jaz sem plezala le po eni steni pri Simonu. Bilo mi je kar težko, tako da me zdaj bolijo roke in noge. Ne vem točno, katera stena je bila težja, zdi pa se mi, da je bila pri Simonu malo težja kot pri Jaku. Plezala sem prvič in bilo mi je všeč, čeprav je bilo kar težko.

LOV ZA SKRITIM ZAKLADOM

TEKMOVANJE 'GLUPA ČUPA'

Maša Cerar Šimenc

Začelo se je nekako takole... V četrtek, 21. 7. 2011, se je na oglasni tabli pojavil listek za prijave na Glupo čupo. Na začetku se nisem želela prijaviti.

Tekmovanje naj bi potekalo še tisti četrtek zvečer, a so ga zaradi dežja preložili na naslednji večer. V petek sta Karin in Sara prišli k nama s Sašo v šotor, da bi Karin naredili frizuro za tekmovanje. Potem pa je prišla še Maksi. Sara se je spomnila, da bi lahko Karin, Maksi in jaz skupaj imele frizuro kot iz Jungle. Seveda smo se vse strinjale, potem nas je šla Karin prijaviti pod imenom Triperesna deteljica. Po večerji sta šli Sara in Saša nabrat listje in vejice, midve s Karin pa sva šli po malo oglja. Nato

smo šle vse v najin šotor, tam sta nas Saša in Sara natopirali in namazali z ogljem. Ko smo bile zrihtane, smo še 5 minut sedele, potem pa so pozvonili in odšle smo sedet med ostale v krogu. No, in se je začelo. Tekmovalcev je bilo 11 z nami tremi vred. Na vrsti smo bile

zadnje. Ko smo mi končali s predstavitvijo, je šla komisija določat mesta, Staša pa nam je razdelila EPP pošto. Ko je končala, so razglasili mesta. Tretje mesto sta zasedli Maša Tekavčič in Maja Repenšek, drugo mesto Manca Rakun, prvo mesto pa smo dobile me tri. Dobile smo nekaj bombonov in 2 čokoladici. Bile smo zelo vesele. Razdelile smo stvari tudi Sari in Saši, ki sta nam pomagali. Me pa si las še nekaj časa nismo uspele počesati.

SPREHOD DO SLAPU RINKA

Tomaž Kocman

Predzadnji dan tabora. Kako hitro mine čas, ko se človek zabava. Ker se je vreme poslabšalo, smo se odpravili le na krajši sprehod proti koncu Logarske doline, da si ogledamo še enega izmed lepših slovenskih slapov. Medtem pa so v taboru potekale priprave na ...

KRST

Pia Jagodic

V soboto, 23. 7. 2011, smo imeli krst. Bilo je veliko novih otrok, bilo jih je 19. Zvečer smo se posedli na klopi. Ko se je krst začel, so v veliki šotor poklicali še »nekrščene« otroke. Začeli so jih klicati po imenu. Ko so ga poklicali gor, je otrok moral nekaj obljubiti, ko so obljubili, so dali čelo na »gojzar«. Še prej pa sta Boštjan in Simon govorila, kaj je delal narobe in kaj je bilo pri njem vredno. Potem je Sandi tepel z različnimi vrvmi za plezanje. Na koncu je Urša podelila vsakemu krstno ime. Krst se je končal z razkritjem S.P.

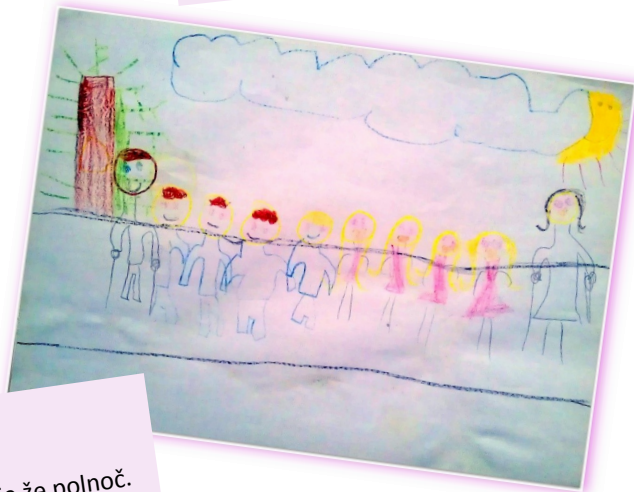

B: Kaj je dons za kosilo?

T: Rižota z zelenjavo.

S: Zelenjava je v vsakem primeru not.

Ž: Ja, če ne družga je krompir.

P: Ej, kok je ura?

S: Ful je že pozn. Zih je že polnoč.

P: Ne, ne more bit še tolik pozn.

S: No sej 5 čez 11 ... tm-tm.

S: Koliko misliš, da sem jaz star?

M: [redacted]

S: Zakaj pa toliko?

M: Ker je moj oči star [redacted], ti si pa večji!

U: Kakšno vreme bo?

S: Ja, popoldan so možne plohe.

U: Aha! Pol gremo zdele na vrh, pol v tabor, pa kosilo pojemo, po bo pa dež?

ZAHVALA

Mladinski planinski tabori, ki jih organizira PD Onger Trzin so v letu 2011 dočakali svoj »srebrni« jubilej – 25. izvedbo. Zahvala gre v prvi vrsti našim predhodnikom, ki so v daljnih osemdesetih letih 20. stoletja pričeli z organiziranjem mladinskih planinskih taborov. Pomembno vlogo je odigral tudi pokojni g. Janez Žnidar (1934-2011), ki je bil predvsem v prvih letih pomembna gonilna sila pri organiziranju zanimivih dogodivščin za mlade trzinske planince. Njegovo delo se seveda nadaljuje tudi danes.

Mladinski planinski tabor Logarska dolina 2011 pa seveda ne bi bil tako uspešen, če pri izvedbi ne bi sodelovala prava mala četica pridnih mravljič, in sicer:

- taborno vodstvo (Tomaž Kocman, Staša Matjaž, Polona Podbevšek, Simon Kralj, Urša Košir, Sandi Kelnerič, Jaka Peternel, Špela Kralj in Matevž Peternel), ki so žrtvovali svoj prosti čas in letni dopust v službi, da bi preživel 9 nepozabnih dni na taboru,
- kuharica Rezka Zemljak,
- Franc Plesnik, ki nam je prijazno odstopil taborni prostor,
- Civilna zaščita, ki nam je posodila vojaški šotor,
- Prostovoljno gasilsko društvo Trzin,
- Občina Trzin,
- Mercator z donacijo hrane,
- Emil Pevec in Irena Mučibabič, ki sta s svojimi nasveti pomagala pri izvedbi tabora,
- Mladinska Komisija pri Planinski zvezi Slovenije z denarno donacijo ter
- vsi ostali, ki so pomagali pri izvedbi Mladinskega planinskega tabora Logarska dolina 2011.

Boštjan Kralj

